

Ige:

L: 1Kir 19,1-15a

T: Zsid 2,1 „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.” (napi igé)

1. Egyszer régen – amikor még nem volt telefon, csupán távíró, és Morse jelek segítségével küldték az üzeneteket az emberek – történt a következő eset:

Egy fiatalember az újságban talált egy álláshirdetést, morzekód operátort kerestek. Azonnal elment a megjelölt címre. Amikor megérkezett, egy nagy mozgalmas irodába lépett be. Az irodában nagy volt a zaj és az írógépek kopácsolása hallatszott. De a nagy zajban mégis kivehető volt a telegráf jellegzetes hangja is. A recepciós ablakon egy felirat utasította a jelentkezőket, hogy töltsenek ki egy formanyomtatványt, és várjanak, amíg beszólítják őket a belső irodába. Történetünk főhőse kitöltötte az űrlapot, és leült a már régebben ott várakozó jelentkezők mellé. Pár perc múlva felállt, odasétált a belső iroda ajtajához, és bement.

A többi várakozó azonnal felháborodott ezen a szemtelenségen, és azon méltatlankodtak, hogy nem hallották, hogy bármelyikük nevét is mondták volna az imént.

Eltelt újabb néhány perc, és kilépett az irodából a fiatalember, akit a főnök kísért. Majd a főnök így szólt a várakozókhöz:

- Uraim, nagyon köszönöm, hogy idefáradtak, de az állás éppen most lett betöltve.

A többi jelentkező erre hangosan zúgolódní kezdett, és azt mondogatták, hogy ez az ember legutoljára érkezett, és ők még csak lehetőséget sem kaptak az elbeszélgetésre. Ez így nem tisztességes.

A főnök erre így válaszolt: Sajnálom, de amíg itt ültek és várakoztak, a telegráf Morse-jelekkel folyamatosan a következő üzenetet kopogta: *„Ha érti ezt az üzenetet, jöjjön be. Az állás az öné.”* Önök közül senki sem hallotta, vagy nem értette meg az üzenetet. Ez a fiatalember viszont meghallotta és megértette. Övé az állás.

2. Illés próféta volt a Kr.e.-i 9.sz.d-ban Áháb és Ahazjá királyok idejében. Illés küzdött az idegen kultuszok ellen, melynek legfőbb támogatója Áháb király felesége Jezabel volt. Jezabel életre-halálra üldözte Illés prófétát. Illés pedig a pusztába menekül. Izraelben a pusztát nem úgy kell elképzelni, ahogy mi a hortobágyi pusztát ismerjük, habár annak idején a betyárok itt is jól el tudtak bújni a pandúrok elől.

Izraelben a pusztá amolyan kőszivatag, ahol kisebb-nagyobb hegyek és dombok között rengeteg sziklahasadék és barlang található. Ideális búvóhely az üldözött emberek számára. Ide menekül Illés, majd a fáradságtól kimerülten egy bokor alatt alszik el. Isten követe, angyala felébreszti őt: *Kelj föl és egyél! Miután Illés evett, újra elalszik. Az angyal ismét fölébresztette, hogy egyen Illés. Ekkor ezeket olvassuk: 1Kir. 19,8 „Ő fölkelt, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebig.”*

Ezután az erőltetett menet után Illés kimerülten érkezik el a Hóreb hegyig, ott egy barlangban pihen meg. Isten hagyja pihenni prófétáját, majd megszólítja: *Mit csinálsz itt?*

Illésből kiszakad a panasz: *Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.*

Illés bármennyire is rendíthetetlenül hűséges volt Isten iránt, ezekben a napokban bizony elkese-redik, és ezt a csüggedést már nem is tudja leplezni. Azt is lehetne mondani, hogy teljesen kiborul.

Nagyon jó meglátni ebben a történetben, hogy Isten nem oktatja ki Illést, nem utasítja rendre, hogy mégiscsak méltatlan egy hívő emberhez ez a viselkedés, hanem segít neki. De nem szokványos módon segít neki. Nem azt mondja, hogy „Illés, neked többet kellene imádkoznod, és Bibliát olvasnod!” De azt sem mondja neki Isten, hogy „Rántsd meg a vállad, ne is törődj az egészszel!” - hanem személyre szabottan segít Illésnek. A próféta talán ebben a kétségbeesett helyzetben azt

gondolta, hogy Isten pusztító vihara, tomboló haragja el fogja söpörni Jezabelt, ahogy a szélvihar elsöpör mindent, vagy ahogy a földrengés romba dönt, és a tűz porrá éget mindent.

Isten azonban megmutatja szolgájának, hogy létezik egy halk és szelíd hang, mely erősebb minden földi hatalomnál, erősebb minden ármánykodásnál és cselszövésnél. Isten azt mutatta meg a prófétának, hogy Ő jelen van ebben a világban, csak nem mindig ott keressük, ahol kellene keressük.

Illés ezt megértette, és még a szemét is eltakarta, mert nem méltó arra, hogy Istenre tekintsen. Isten pedig újra megszólal, és még egyszer felteszi a kérdést Illésnek: „*Mit csinálsz itt, Illés?*” Illés pedig ugyanazokkal a szavakkal válaszol: *Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.*

Ekkor indítja újra el a prófétát Isten: „Menj, kelj ismét útra...” Amikor Isten helyreállítja az embert, akkor azt úgy kell érteni, mint amikor egy vasúti szerelvény kisiklik és az oldalára borul. Majd azt a vonatot a helyére állítják, hogy tudjon tovább menni, mert a célhoz el kell érni. Isten nem engedi addig nyugdíjba menni Illés, amíg el nem végezte feladatát, és el nem ért a célba.

3. De mi a helyzet mivelünk? A Bibliaolvasó Kalauz szerint a mai Ige első mondata így hangzik: „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.” Igen, a mi életünk hajója nagyon hajlamos az elsodródásra.

Történnék velünk olyan dolgok, melyek elkésérítenek, vagy dühössé tesznek. Vannak, akik pletykákat terjesztenek rólunk, mások áskálódnak ellenünk.

De szembe kell néznünk sokféle kísértéssel, melyek mindenkinél személyre szabottan jelennek meg. Mert a kísértő jól tudja, hogy kinek-kinek mi a gyengéje? Hol tud minket elbuktatni? Mert a Sátán célja egy: megállítsa a Megváltó Krisztusról szóló jó hír, evangélium terjedését. És ezt azzal tudja legkönnyebben elérni, ha megállít vagy eltérít bennünket, hogy amit itt a templomban hallunk, vagy amit a Bibliában olvasunk, azt ne tudjuk megtenni, ne legyünk képesek aszerint élni, bármi módon akadályoztatva legyünk abban, hogy hitvallást tegyünk mások előtt. És a világ hiába fogja várni az Isten fiainak megjelenését.

Általánosságban szólva, olyan dolgokkal nézünk naponta szembe, melyek letérítenek a célhoz vezető útról. Mindaddig, amíg egyszer kiborulunk. És menekülünk a világ elől. Legszívesebben elbújnánk egy időre akár egy barlangba is, csak ne kelljen senkivel se találkozni. Isten azonban utánunk jön még a barlangba is, és megkérdezi: Mit csinálsz itt? Látom nagyon el vagy keseredve. Ha bennem bízol, nem maradsz magadra a bajban. „*Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózással is veled voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el.*” (Józs. 1,5) Mit csinálsz itt? Figyelj jobban azokra, amiket hallottál, nehogy véletlenül elsodródj mellőlem.

Olyan nagy biztatás ez! Isten halk és szelíd szóval szól hozzánk. Figyelemmel kíséri küszködéseinket, aggodalmainkat, mert nem akarja, hogy elsodródjunk mellőle. Neked is azt mondja: **Menj és kelj ismét útra... feladatod van számodra! Neked adom ezt a feladatot, mert én megbízok benned. Bízd te is magadat rám! És győzelmes életet fogsz élni!**

ÁLDÁS

Ézs. 41,10

Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.